

Хилзда целувки и едно момче

Тили Коул

Превод от английски език
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие: *A Thousand Boy Kisses*

Copyright © Tillie Cole 2016

All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева

Редактор Вили Вълканова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3028-6

Посвещение

*На всички, които вярват в голямата,
истинска и всепоглъщаща любов.
Тази книга е за вас.*

Пролог

Рюне

В живота ми имаше четири преломни момента.
Това бе първият.

* * *

Блосъм Гроув, Джорджия

САЩ

Дванайсет години по-рано

Когато бях на пет

– Jeg vil dra! Nå! Jeg vil reise hjem igjen!

Крециях с пълно гърло на майка ми, че искам да замина сега, че искам да се върна у дома.

– Рюне, няма да заминаваме и няма да се връщаме! Това вече е нашият дом. – Мама клекна пред мен, погледна ме в очите и добави нежно: – Знам, че искаше да останем в Осло, но татко ти има нова работа тук, в Джорджия.

Докато говореше, майка ми не спираше да гали рамото и ръката ми, ала това не ме успокояваше. Не исках да живея на новото място в Америка.

Исках да се върна у дома.

– *Slutt å snakke engelsk!* – Исках да престане да говори на английски. Още на път към Америка мама и татко започнаха да ми говорят само на този език. Трябвало да свиквам.

А не исках!

Мама стана и вдигна една кутия от земята:

– Рюне, в Америка сме. Тук всички говорят английски. Ти го знаеш толкова добре, колкото и норвежкия. Време е да започнеш да говориш на местния език.

Не отстъпих: продължих да гледам гневно мама, която ме заобиколи и влезе в къщата. Живеехме на малка улица с осем къщи. Всичките бяха големи, но изглеждаха различни. Нашата беше червена, с бели прозорици и огромна веранда. Моята стая беше голяма и се намираще на долния етаж. Това ми харесваше. Донякъде. За първи път спях на долния етаж. Стаята ми в Осло беше на втория етаж.

Огледах къщите в квартала: бяха боядисани с ярки цветове – светлосиньо, жълто, розово. После погледнах към съседите. Между нашата и тяхната къща имаше тясна пътечка, обрасла с трева. Както къщите, така и дворовете бяха големи, но не ги разделяше ограда. Ако исках, можех спокойно да влизам и излизам от двора на съседската къща – нямаше какво да ме спре.

Тя беше бяла и заобиколена от веранда, с люлеещи се столове. Отпред имаше люлка, а моят прозорец гледаше към един от съседските прозорици. Това не ми харесваше, тъй като можех да виждам в тяхната стая и те в моята.

На земята видях камъче. Ритнах го и го проследих с поглед как се търкаля по улицата. Обърнах се към мама и тогава чух шум. Идваше точно от съседския прозорец. Погледнах към входната врата, но никой не излезе. Тъкмо се качвах по стъпалата на верандата, когато долових раздвижване откъм съседите – от прозореца на спалнята, точно срещу моя.

Ръката ми застина на парапета, когато видях момиче със светлосиня рокля да прекрачва перваза и да скача пъргаво на тревата. После стана и си изтупа ръцете. Свъсих

вежди, докато я чаках да вдигне глава. Имаше кестенява коса, прибрана високо като гнездо, с голяма бяла панделка отстрани.

Момичето вдигна поглед към мен. Усмихна се до уши, помахаме, затича се и спря пред мен.

– Здравсти! Казвам се Попи Личфийлд, на пет години съм и съм ти съседка – протегна ръка тя.

Втренчих се в нея. Акцентът ѝ беше странен и думите не звучаха така, както ги бях учил в Норвегия. Момичето – Попи – беше с жълти гумени ботуши с изрисувани червени балони и по лицето ѝ имаше засъхнала кал.

Странно момиче.

Вдигнах поглед от краката ѝ и се вторачих във все още протегнатата ръка. Колебаех се дали да я стисна. Не знаех какво искам тя.

Попи въздъхна. Поклати глава, взе ръката ми и я стисна. Разтърси я два пъти нагоре-надолу и заяви:

– Ръкостискане! Маминка казва, че така е редно да се прави, когато се запознаваш с някого. – Тя посочи ръцете ни. – Това е ръкостискане. И така е учтиво, защото аз не те познавам.

Кой знае защо, но не можех да продумам. Може би защото още стискахме ръцете си.

Попи имаше кал и по тях – всъщност имаше кал навсякъде.

– А ти как се казваш? – попита тя. Наклони глава и видях, че в косата ѝ се е заплело малко клонче. – Ехо-о, питам те как се казваш.

Покашлях се.

– Рюне. Рюне Ерик Кристиансен.

Попи повдигна вежди, изду пухкавите си розови устни в почуда и възкликна:

– Говориш странно!

Издърпах ръката си и рекох троснато:

– Nei det gjør jeg ikke!

Момичето съвсем се озадачи.

– Какво каза? – попита то.

Обърнах се и тръгнах към вратата, тъй като не исках повече да разговарям с нея.

Ядосан, се обърнах и преведох:

– Казах, че не говоря странно! Говоря на норвежки.

Зелените очи на Попи се ококориха и тя изписука:

– Норвежец ли си? Като викингите? Маминка ми е чела книга за тях. Там пишеше, че те са от Норвегия – очите ѝ станаха още по-широки. – Рюне, ти викинг ли си?

Думите ѝ ме накараха да се почувствам горд. Изпъчих гърди. Татко винаги повтаряше, че съм викинг. Като всички в семейството! Силни, смели викинги!

– Я – потвърдих. – Ние сме истински викинги от Норвегия.

Голяма усмивка озари лицето ѝ и Попи се закиска така, както се смеят всички момичета. Вдигна ръка и подръпна косата ми.

– Затова имаш дълга руса коса и кристалносини очи. Защото си викинг. Отначало си помислих, че си момиче.

– Не съм момиче! – прекъснах я, но Попи сякаш не я интересуваше. Прокарах ръка през дългата си до раменете коса. – В Осло всички момчета са с такива коси.

– Е, сега вече знам, че си истински викинг. Като Тор! И той е бил с дълга руса коса и сини очи. Приличате си.

– Да – съгласих се. – Тор е най-силният от всички богове.

Попи се наведе и сложи ръце на раменете ми. Лицето ѝ стана сериозно и тя зашепна:

– Рюне, ще ти кажа една тайна. Понякога отивам на приключение.

Погледнах я въпросително, тъй като не разбирах какво има предвид. Тя се приближи, стисна ме за раменете, огледа се, за да се увери, че сме само двамата, и прошепна:

– Обикновено не вземам никого с мен, но ти си викинг, а както знаем, викингите са не само силни и смели, но и най-добрите в изследователските експедиции и приключенията, в дългите походи и залавянето на злодеите и... в какво ли не.

Още я гледах стъписан, но Попи отстъпи назад и отново протегна ръка.

– Рюне – продължи тя. Гласът ѝ стана сериозен и силен. – Ти живееш в съседната къща, викинг си, а аз обичам викингите! Мисля, че трябва да станем най-добри приятели!

– Най-добри приятели ли? – отвърнах аз.

Попи кимна и протегна още повече ръка към мен. Бавно протегнах ръка и аз и я разклатих два пъти, както ми беше показала. Ръкостискане.

– Станахме ли най-добри приятели? – попитах и Попи си отдръпна ръката.

– Да! – рече въодушевено тя. – Попи и Рюне. – Опря показалец в брадичката си и отново изду устни, сякаш размишляваше. – Звучи страхотно, нали – Попи и Рюне, най-добрите приятели на света!

Кимнах одобрително, а тя ме дръпна за ръката.

– Хайде, покажи ми стаята си! А аз ще ти разкажа за първото ни приключение. – Тя започна да ме дърпа напред и влязохме вкъщи.

Щом влязохме в стаята ми, Попи застана до прозореца и ахна:

– Стаите ни са една срещу друга!

Кимнах, а тя изпищя и се затича към мен да хване ръката ми.

– Рюне – продължи въодушевено, – можем да си говорим нощем и да си направим уоки-токи с кенчета и канап! Ще си шепнем тайни и никой няма да ни чува, защото всички ще спят. Ще си намисляме разни наши неща, ще си играем и...

Попи не млъкваше, но не ме интересуваше. Толкова ми харесваше гласът ѝ! И смехът ѝ! И голямата бяла панделка в косата!

Може би Джорджия все пак нямаше да е толкова ужасно място, щом Попи Личфийлд щеше да е моята най-добра приятелка.

ТИЛИ КОУЛ

* * *

Ето това бяхме аз и тя в първия ни ден заедно.
Попи и Рюне.
Най-добри приятели завинаги.
Или така си мислех.
Странно как всичко се промени...

Биография

Тили Коул е родена в малък град в Североизточна Англия. Израснала е във ферма с майка си англичанка, баща си – шотландец, с по-голямата си сестра и цял куп животни, спасени от приют. Тили скъсва със селските си корени при първа възможност и се премества под ярките светлини на големия град.

Завършва с отличие бакалавърска степен по религиозни науки в Университета в Нюкастъл. През следващото десетилетие следва съпруга си – професионален ръгбист – по целия свят. Става учителка и много ѝ харесва да преподава социални науки на гимназисти. Един ден взема лист и химикалка и завършва първия си роман.

Сега се е установила в Остин, Тексас, където най-сетне намира възможност да се потопи във фантастичните светове на невероятните си герои.

Тили е независима авторка, която е била издавана и чрез издателства. Пише в много жанрове, сред които: съвременен любовен роман, черен роман, романи за тийнейджъри. Когато не пише, обожава да се сгушва на дивана, да гледа филми, да пие прекалено много кафе и да убеждава сама себе си, че няма нужда от още едно парченце шоколад.

Следвайте ме на

<https://www.facebook.com/tilliecoleauthor>

<https://www.facebook.com/groups/tilliecolestreetteam>

https://twitter.com/tillie_cole

Instagram: @authortilliecole

Изправете ми имейл на: authortilliecole@gmail.com

Проверете сайта ми:

www.tilliecole.com